

Sfântul Cuvios Irodion - Luceafărul de la Lainici

Începând cu data de 1 mai 2011, calendarul Bisericii Ortodoxe Române s-a îmbogățit prin adăugarea unui alt sfânt din neamul românesc, Sfântul Irodion de la Lainici, pe care îl sărbătorim la 3 mai, ziua trecerii sale la Domnul. Sfântul Irodion s-a născut la București, în anul 1821. La vârsta de 20 de ani intră ca viețuitor la Mănăstirea Cernica, fiind atras de viața isihastă de aici, sub oblăduirea starețului Calinic, iar în anul 1846 este tuns în monahism cu numele de Irodion. Din acest moment tânărul monah conștientizează marea vocație la care a fost chemat, luând asupra-și nevoiță peste nevoiță. Era iubitor de frați, nu disprețuia pe nimeni niciodată, se ferea de orice vorbire de rău, postea mult, dormea doar 3-4 ceasuri pe noapte și făcea sute de metanii pe zi. Prin aceste nevoițe a devenit foarte iubit de toată obștea, atrăgând și respectul starețului. În septembrie 1850, starețul său, Calinic, este hirotonit episcop la Râmnicu Vâlcea, iar la plecarea ia cu el mai mulți ucenici spre a-i fi de ajutor la refacerea episcopiei, care era într-o vizibilă stare de degradare. Printre ucenici se numără și monahul Irodion, pe care-l va detașa spre finalul anului 1851 la schitul Lainici de pe Valea Jiului și pe care-l va hirotoni diacon, apoi preot în 1853, iar în 1854 îl numește stareț la schitul Lainici. Timp de 41 de ani, starețul Irodion păstorește acest schit (între 1854 și 1900), cu câteva mici întreruperi. După moartea duhovnicului său, Sfântul Calinic își ia ca duhovnic pe ucenicul său Irodion, starețul de la Lainici, și astfel ucenicul devine avă, iar avă devine ucenic. Nu după mult timp, Sfântul Calinic, simțind o deosebită apreciere pentru starețul Irodion, îl va numi pe acesta “Luceafărul de la Lainici”, întrucât cei ce se nevoiesc mult se aseamănă „Luceafărului”, răspândind multă lumină în jurul lor: „Altul este cel ce are pe tiran legat prin nevoițe, altul cel ce-l are legat prin smerenie și altul cel ce-l are legal prin descoperire dumnezeiască. Cel dintâi se aseamănă luceafărului; al doilea, lunii pline; iar al treilea, Soarelui atotstrălucitor. Dar fiecare din ei are petrecerea în ceruri. Precum din zori iese lumina, iar din lumina răsare soarele, așa trebuie să înțelegem și să vedem și pe cei amintiți” (Filocalia, Vol. IX, pag. 218).

Cuviosul Irodion, ca toți sfinții, a iubit mult și a suferit mult. Ispitele din partea confrăților săi nu au întârziat să apară, însă el, formându-se în duhul isihast cernican, le biruia pe toate cu smerenie și cu răbdare. Cu cât înainta în virtute, cu atât i se înmulțeau ispitele, lămurindu-se precum aurul în topitoare. Foarte repede a devenit cunoscut în Oltenia precum și dincolo de Carpați, în Transilvania. Avea puterea de a alunga duhurile necurate din oameni, îi “radiografia” la prima vedere, spunându-le păcatele lor și pe cele ale înaintașilor. Totodată, Cuviosul Irodion a profetizat că, la câțiva ani după moartea sa, Lainiciul va fi pustiit, ceea ce s-a și întâmplat în Primul Război Mondial. Pe 3 mai 1900, Cuviosul Irodion se mută la Domnul. Păstrând vechea tradiție din Muntele Athos, ca la 7 ani de la moartea monahului, acesta să fie dezgropat și să i se facă din nou slujba înmormântării, starețul mănăstirii Lainici de atunci, Teodosie Popescu, solicită episcopului Râmnicului blagoslovenie pentru dezgropare. Trupul Sfântului Irodion a fost găsit întreg și neputrezit, însă, deoarece Mănăstirea Lainici nu avea osuar sau gropniță, cum aveau alte mănăstiri mai mari, i-au făcut slujba înmormântării și l-au pus în mormânt. După 109 ani și alte două încercări de aflare a sfintelor moaște, Sfântul Irodion se lasă descoperit pentru a treia oară în data de 10 aprilie 2009. De această dată, sfintele moaște au fost puse într-o raclă la închinare în biserică spre folosul duhovnicesc al tuturor credincioșilor cinstitori ai sfinților din ceruri.

Fiind cu adevărat un mare rugător, Sfântul Irodion este considerat ultima verigă a lanțului neo-isihast românesc din secolul al XIX-lea. Neo-isihasmul românesc începe la sfârșitul secolului al XVIII-lea prin Vasile de la Poiana Mărului, Sf. Paisie Velicikovski (Starețul de la Neamt), Sf. Cuv. Gheorghe de la Cernica, Sf. Grigorie Dascălul, Sf. Calinic de la Cernica și se încheie cu Sf. Cuv. Irodion, Starețul de la Lainici. Isihasmul este unul dintre pilonii de bază ai tradiției monahale, pecetluind de-a lungul vremii caracterul vieții ei duhovnicești. Cuvântul „isihasm” este de origine greacă și înseamnă tăcere, liniște și concentrare interioară. Isihasmul reprezintă o tradiție ascetică care desemnează

lucrarea duhovnicească de curățire a patimilor, având în centrul ei repetarea neîncetată a rugăciunii lui Iisus și dorința de liniștire interioară. Isihia a fost practică de Părinții deșertului, având ca sursă de inspirație Filocalia și invocarea continuă a numelui lui Iisus: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul” sau, în forma ei mai scurtă, „Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-mă”. Rugăciunea aceasta este pentru Părinții isihasti bogăție cerească, pentru că ea îl ajută și-l bucură pe om. Avva Antonie le spunea ucenicilor: „Respirați mereu pe Hristos”. La rândul său, Teolipt al Filadelfiei, în secolul al XIII-lea, laudă și recomandă reculegerea: „Când albinele zăresc un roi de viespi, ele stau în stup pentru a scăpa de inamicii lor. Faceți ca ele. Stați în stupul mănăstirii voastre, pătrundeți în fortăreața cea mai intimă a sufletului, unde domnesc pacea, bucuria și liniștea”. Pentru că acolo, în adânc, este Împărăția lui Dumnezeu: „Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul nostru”. Și, chiar dacă durerea noastră este mare când vedem că mulți oameni îl ignoră sau îl disprețuiesc pe Cuvântul-Hristos, preferând lumea cea fără de cuvânt, cel puțin noi, cei care credem Într-Însul, să nu-l închidem poarta sufletului nostru. Să găsească în noi loc pentru adăpostire și, astfel, să miluiască lumea pentru care S-a Întrupat! Sfinte Părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

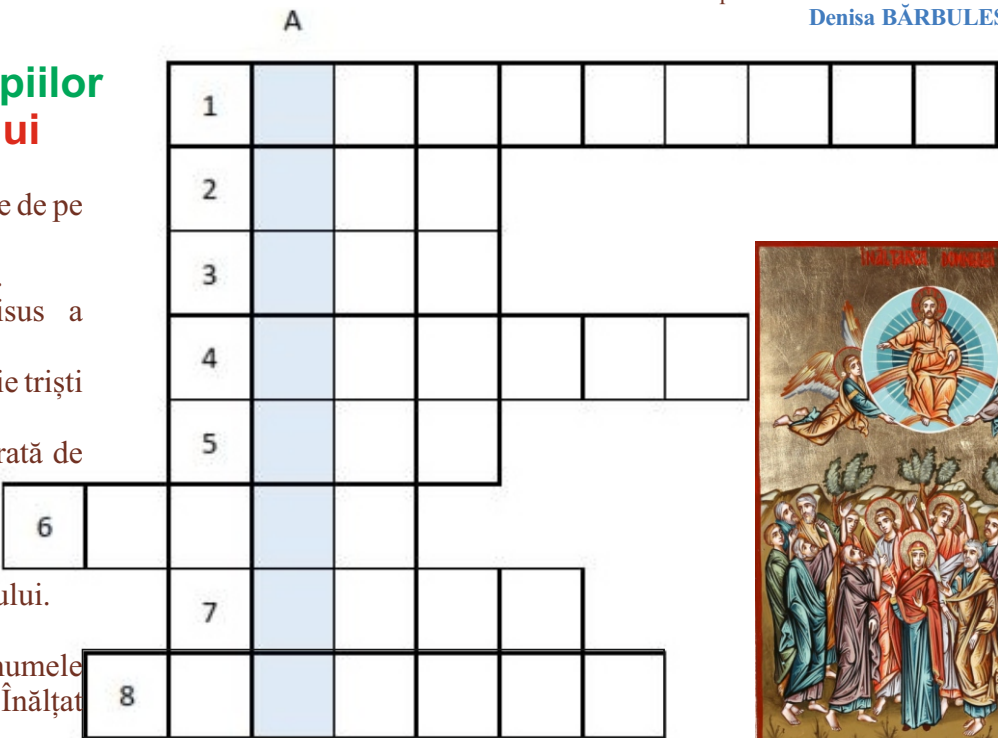
Denisa BĂRBULESCU

Rubrica dedicată copiilor Înălțarea Domnului

1. Localitate aflată lângă muntele de pe care Domnul S-a înălțat la cer.
2. Pe el S-a Înălțat Domnul la cer.
3. După Înviere, Domnul Iisus a dovedit că este...
4. Le-au spus Apostolilor să nu fie triști pentru Înălțarea Domnului.
5. Alături de Adam a fost eliberată de Domnul din iad.

6. Inscriptia de pe Crucea Domnului.
7. Numele grădinii Raiului.

8. Arbore de la care provine numele muntelui de pe care Domnul S-a Înălțat la cer.

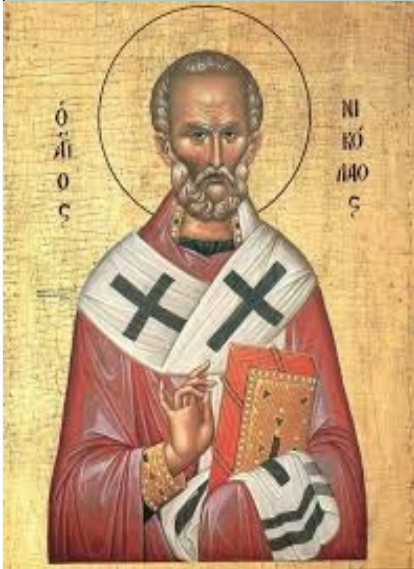

Daruri sufletești

nr. 46 (Anul V)

mai 2023

BULETINUL PAROHIAL AL BISERICII SFÂNTUL STELIAN - LUCACI -

Sprijiți Biserica Sfântul Stelian -Lucaci

Cont pentru donații:
RO 63 RNCB 00 82 04 41 79 13 00 01

BCR Sucursala Unirii

Biserica Sfântul Stelian – Lucaci, Str. Logofătul Udriște, nr. 6-8,sector 3, București

Programul slujbelor

MIERCURI

- Taina Sfântului Maslu și Dezlegări - ora 18:00

VINERI

- Sfânta Liturghie - ora 8:30

- Acatistul Sfântului Stelian
și Cateheză - ora 17:00

SÂMBĂTĂ

- Sfânta Liturghie - ora 9:00

- Slujba Parastasului - ora 10:30
- Vecernia - ora 17:00

DUMINICĂ

- Utrenia și Sfânta Liturghie - ora 8:30

Sprijiți construirea Catedralei Naționale!

LEI : RO53 RNCB 0075 0048 9503 0109
EUR: RO96 RNCB 0075 0048 9503 0111
USD: RO26 RNCB 0075 0048 9503 0110
Sucursala Sector 4, București

Paroh,
Preot Dr. Andrei Zaiet
telefon: 0727.190.714

facebook:Biserica Lucaci

Preot slujitor
Ioan Dobrescu
telefon: 0746.019.974

Deshumarea lui Anton Pann și refacerea mormântului său

Bustul lui Anton Pann din curtea bisericii din Chișinău

Bustul lui Anton Pann din curtea bisericii din Chișinău

În prima săptămână a lunii februarie am început lucrările de refaere a noului mormânt al scriitorului și cântărețului bisericesc Anton Pann. În anul 1854 a fost înmormântat în curtea bisericii noastre cel pe care Mihai Eminescu l-a numit „fin al Pepei*lei*, cel isteț ca un proverb.” Biograful lui Anton Pann a fost profesorul Gheorghe Dem Teodorescu, care a lăsat însemnări importante despre viața și activitatea celui mai important compozitor de muzică bisericească pe care l-a cunoscut poporul nostru în ultimii 200 de ani. Născut în orașul Sliven din Bulgaria, probabil în anul 1794, tatăl său era român, iar mama sa Tomaida, grecoaică, Anton a fost cel mai mic dintre cei trei copii pe care i-au avut. Din copilărie, mezinul familiei a deprins scrierea și citirea, precum și noțiuni de muzică psaltică bisericească. Aceasta explică înclinarea lui de mai târziu pentru muzica bisericească, în care avea să exceleze, lăsându-ne atâtea lucrări de valoare. După izbucnirea Războiului ruso-turc (1806-1809), văduva Tomaida împreună cu cei trei fii, au plecat spre Basarabia, unde tânărul Anton Pann a intrat în corul unei biserici centrale din Chișinău. La vârsta de 18 ani, mama lui, Tomaida, împreună cu el, trec Prutul și se stabilesc în București. Anton Pann fiind înzestrat cu un glas deosebit și cunoștințe teoretice, a fost remarcat de renumitul învățat grec Dionisie Fotino, care i-a devenit protector, rânduindu-l paraclisier la Bisericile Olari și Sfinți.

La scurt timp ajunge elev în școala celebrului profesor Petru Efesiul de pe lângă Biserica Sfântul

ANUNȚURI

Lucrările de reamenajare la mormântul lui Anton Pann din curtea bisericii noastre sunt executate în procent de 90%. Urmează să facem o adresă la Arhiepiscopie în vederea săvârșirii unei slujbe de reînhumare. La acest eveniment pe care îl vom anunța în prealabil, vă invităm să veniți în număr cât mai mare.

Bustul lui Anton Pann din curtea bisericii din Chișinău

Pentru cei care doresc să achite contribuția anuală benevolă, în sumă de 100 lei, vă rugăm să solicitați chitanță de la preotul paroh sau de la epitropul casier.

Bustul lui Anton Pann din curtea bisericii din Chișinău

Tomaida. Acum Anton Pann o va lua în căsătorie pe Ecaterina, o tânără orfană. Cu aceasta va face un legământ că oricare va muri mai întâi, celălalt să se călugărească. După această înțelegere, Anton Pann îi lasă Ecaterinei prin testament toată averea.

În cei din urmă 14 ani ai vieții sale (1840-1854) activitatea în compoziția muzicii bisericești, în latura literară și în cea tipografică. Vasile Alecsandri a scris despre cartea lui Anton Pann, „Povestea Vorbei” că este un monument literar. Și alte personalități ale vremii, printre care August Treboniu Laurian, Ion Barbu, Ion Ghica, iar mai târziu Mihail Sadoveanu și George Călinescu și-au exprimat admirația și recunoștința față de Anton Pann și față de operele sale.

Ajuns la vârsta de 60 de ani este răpus de o răceală și moare în anul 1854 la 2 noiembrie. A fost înmormântat în curtea Bisericii Lucaci, în partea stângă a altarului, în direcția proscomidiarului. Ecaterina și-a exprimat dorința, ca la șapte ani să dezgroape osemintele lui Anton Pann și să le reînhumeze la Schitul Roșioara. Dar la doi ani de la moartea lui, în 1856, Ecaterina s-a recăsătorit cu un ucenic al lui Anton Pann, Oprea Dumitrescu. Astfel osemintele lui Anton Pann au rămas la temelia Bisericii Lucaci.

La 23 martie 2023 au fost deshumate osemintele lui Anton Pann și le-am așezat într-o raclă din stejar, care va fi așezată în noul mormânt pe care l-am amenajat în apropierea celui vechi, pentru a cinsti personalitatea acestuia.

Lucrarea de reamenajare a mormântului a fost și o necesitate practică. La temelia lăcașului se vor executa lucrări de reparații și consolidare. Pentru a nu afecta osemintele din pământ și pentru a fi comemorat marele cântăreț bisericesc, tipograf și scriitor, am pregătit documentația necesară executării lucrărilor de amenajare a unui nou mormânt. Materialul folosit pentru acest mormânt a fost piatra de Vratza. La operațiunile de deshumare au fost prezenți și arheologi, istorici și un antropolog, care ne vor prezenta datele referitoare la osemintele pe care le-am extras din pământ.

Pentru Biserica noastră, această lucrare de amenajare a mormântului este un eveniment important. În jurul anului 1900 a fost amenajat monumentul din curtea bisericii, pe care a fost așezată o amforă funerară. După 30 de ani amfora a fost așezată pe mormânt, iar pe obelisc a fost așezat bustul din bronz. Cu prilejul împlinirii a 100 de ani de la moartea lui Anton Pann, Preotul Constantin Moldovan, fost paroh al Bisericii Lucaci a ținut o prelegere despre marele compozitor, publicată în revista *Glasul Bisericii*, nr. 1-2/1954.

Lucrarea de reamenajare a mormântului a fost și o necesitate practică. La temelia lăcașului se vor executa lucrări de reparații și consolidare. Pentru a nu afecta osemintele din pământ și pentru a fi comemorat marele cântăreț bisericesc, tipograf și scriitor, am pregătit documentația necesară executării lucrărilor de amenajare a unui nou mormânt. Materialul folosit pentru acest mormânt a fost piatra de Vratza. La operațiunile de deshumare au fost prezenți și arheologi, istorici și un antropolog, care ne vor prezenta datele referitoare la osemintele pe care le-am extras din pământ. Pentru Biserica noastră, această lucrare de amenajare a mormântului este un eveniment important. În jurul anului 1900 a fost amenajat monumentul din curtea bisericii, pe care a fost așezată o amforă funerară. După 30 de ani amfora a fost așezată pe mormânt, iar pe obelisc a fost așezat bustul din bronz. Cu prilejul împlinirii a 100 de ani de la moartea lui Anton Pann, Preotul Constantin Moldovan, fost paroh al Bisericii Lucaci a ținut o prelegere despre marele compozitor, publicată în revista *Glasul Bisericii*, nr. 1-2/1954.

Bustul lui Anton Pann din curtea bisericii din Chișinău

Bustul lui Anton Pann din curtea bisericii din Chișinău

Evenimente

Bustul lui Anton Pann din curtea bisericii din Chișinău

Luni 8 mai: ora 9:00 - slujba parastasului Părintelui Ioan Călărășeanu, ctitorul Bisericii Lucaci.

Bustul lui Anton Pann din curtea bisericii din Chișinău

Duminică 21 mai: Sfinții Împărați și întocmai cu Apostolii, Constantin și mama sa, Elena- ora 8:30 - Utrenia și Sfânta Liturghie, slujba de pomenire a ctitorilor Bisericii.

Bustul lui Anton Pann din curtea bisericii din Chișinău

Joi 25 mai - Înălțarea Domnului - ora 8:30 - Utrenia și Sfânta Liturghie, slujba parastasului pentru eroii și martirii neamului românesc.

Tomaida. Acum Anton Pann o va lua în căsătorie pe Ecaterina, o tânără orfană. Cu aceasta va face un legământ că oricare va muri mai întâi, celălalt să se călugărească. După această înțelegere, Anton Pann îi lasă Ecaterinei prin testament toată averea.

În cei din urmă 14 ani ai vieții sale (1840-1854) activitatea în compoziția muzicii bisericești, în latura literară și în cea tipografică. Vasile Alecsandri a scris despre cartea lui Anton Pann, „Povestea Vorbei” că este un monument literar. Și alte personalități ale vremii, printre care August Treboniu Laurian, Ion Barbu, Ion Ghica, iar mai târziu Mihail Sadoveanu și George Călinescu și-au exprimat admirația și recunoștința față de Anton Pann și față de operele sale.

Ajuns la vârsta de 60 de ani este răpus de o răceală și moare în anul 1854 la 2 noiembrie. A fost înmormântat în curtea Bisericii Lucaci, în partea stângă a altarului, în direcția proscomidiarului. Ecaterina și-a exprimat dorința, ca la șapte ani să dezgroape osemintele lui Anton Pann și să le reînhumeze la Schitul Roșioara. Dar la doi ani de la moartea lui, în 1856, Ecaterina s-a recăsătorit cu un ucenic al lui Anton Pann, Oprea Dumitrescu. Astfel osemintele lui Anton Pann au rămas la temelia Bisericii Lucaci.

La 23 martie 2023 au fost deshumate osemintele lui Anton Pann și le-am așezat într-o raclă din stejar, care va fi așezată în noul mormânt pe care l-am amenajat în apropierea celui vechi, pentru a cinsti personalitatea acestuia.

Lucrarea de reamenajare a mormântului a fost și o necesitate practică. La temelia lăcașului se vor executa lucrări de reparații și consolidare. Pentru a nu afecta osemintele din pământ și pentru a fi comemorat marele cântăreț bisericesc, tipograf și scriitor, am pregătit documentația necesară executării lucrărilor de amenajare a unui nou mormânt. Materialul folosit pentru acest mormânt a fost piatra de Vratza. La operațiunile de deshumare au fost prezenți și arheologi, istorici și un antropolog, care ne vor prezenta datele referitoare la osemintele pe care le-am extras din pământ.

Pentru Biserica noastră, această lucrare de amenajare a mormântului este un eveniment important. În jurul anului 1900 a fost amenajat monumentul din curtea bisericii, pe care a fost așezată o amforă funerară. După 30 de ani amfora a fost așezată pe mormânt, iar pe obelisc a fost așezat bustul din bronz. Cu prilejul împlinirii a 100 de ani de la moartea lui Anton Pann, Preotul Constantin Moldovan, fost paroh al Bisericii Lucaci a ținut o prelegere despre marele compozitor, publicată în revista *Glasul Bisericii*, nr. 1-2/1954.

Bustul lui Anton Pann din curtea bisericii din Chișinău

Sfânta Matrona din Moscova și darul vederii duhovnicești

Sfânta Matrona din Moscova și darul vederii duhovnicești

Ni se pare adesea că sfinții trebuie să fi viețuit numai în vremuri îndepărtate și că în lumea noastră grăbită, gata să ne tragă după sine în tăvălugul ei amețitor, nu mai rămâne loc pentru sfințenie. Și totuși, de multe ori, sfinții se află chiar lângă noi, știuți doar de Dumnezeu, până când El Însuși rânduiește să ni-i descopere și nouă.

În a doua zi a lunii mai, Biserica face prăznuirea unei astfel de sfinte ”recente”, Matrona cea din Moscova, care s-a născut în anul 1881 în ținutul rusesc Tula și s-a mutat la Domnul în 1952, așadar numai cu câteva decenii în urmă. Se spune că mamei ei i s-a arătat în vis o pasăre albă cu chip de om și cu ochii închiși, ca semn prevestitor al darului și crucii care aveau să marcheze viața micuței Matrona – căci, într-adevăr, aceasta s-a născut oarbă. Și în ziua botezului ei s-a văzut un nor de tămâie ieșind din cristelniță și răspândind bun miros, după cum, mai târziu, copila avea să răspândească în jurul ei darurile duhovnicești cu care fusese înzestrată.

Matrona și-a petrecut primii ani de viață ferindu-se de ceilalți copii din sat, care o luau în râs din pricină că nu vedea. Tot timpul și-l petrecea la biserică sau acasă, în colțul de rugăciune, unde vorbea neîncetat cu Dumnezeu, cu Maica Sa și cu toți sfinții. Deși trupește era oarbă, cu ochii cei duhovnicești vedea limpede gândurile și viețile oamenilor, încă din fragedă copilărie. Atunci când boierul satului a trimis-o într-un pelerinaj la Sankt Petersburg, Sfântul Ioan de Kronstadt a primit-o cu mare cinste în catedrală, numind-o ”stălp al Rusiei”, care, cu rugăciunea ei, avea să susțină edificiul credinței în vremea persecuțiilor bolșevice.

Cu puțin înainte de a împlini 18 ani, o nouă cruce i s-a adăugat Sfintei Matrona, care n-a mai putut merge, petrecând, de atunci încolo, mai mult întinsă pe pat, în neîncetată rugăciune. Curând au venit și alte încercări: revoluția bolșevică, foametea, confiscarea pământurilor. Din anul 1925, Sfânta Matrona a viețuit în Moscova, prin diferite case de creștini, fiind permanent căutată pentru a fi arestată, căci vestea despre ea se răspândise cu iuțeală. La ea veneau zilnic oameni ce căutau răspuns, sfat, alinare suferințelor lor și, prin rugăciunea caldă a sfintei, primeau vindecare și se întăreau în

credință, în ciuda vremurilor pe care le trăiau. Sfânta avea însă grijă să-i trimită pe toți la preoții duhovnici, pentru a se curăța de păcate prin spovedanie și împărtășanie, nelăsându-i să creadă că, dacă au venit la ea, și-au încheiat parcursul duhovnicesc, ci dimpotrivă. Pe toți îi mângăia în suferințele lor și le aprindea în suflet flacăra credinței. Chiar și autoritățile sovietice comuniste o căutau adesea într-ascuns.

Înainte de mutarea sa la Domnul, care s-a petrecut la 2 mai 1952, Sfânta i-a îndemnat pe credincioșii care o cercetau: ”Toți, toți să veniți la mine și să-mi povestiți necazurile voastre de parcă aș fi vie, căci eu vă voi vedea, vă voi auzi și vă voi ajuta!” Ceea ce s-a și petrecut, evlavia poporului crescând pe zi ce trece, până când, la 8 martie 1998, au fost descoperite moaștele sale răspândind bună mireasmă. Un an mai târziu, la 2 mai 1999, fericita Matrona a fost trecută în rândul sfinților ruși, dar cinstirea ei s-a extins rapid dincolo de granițele Rusiei. Din 2019, Sfânta Matrona din Moscova apare și în calendarul Bisericii noastre, iar părțile din sfintele ei moaște se găsesc nu departe de București, în paraclisul Noii Catedrale Episcopale ”Sf. Gheorghe” din Giurgiu.

De aceea, în orice zi, dar mai cu seamă în ziua ei de prăznuire – 2 mai – se cuvine să ne îndreptăm rugăciunile către ”Matronușka”, așa cum afectuos o numeau credincioșii ce o prețuiau, și să-i cerem să mijlocească pentru noi, precum a spus, înaintea tronului ceresc.

Maria BOGHIU

Bustul lui Anton Pann din curtea bisericii din Chișinău

Bustul lui Anton Pann din curtea bisericii din Chișinău

O pagină din trecutul Bisericii noastre

Sfinții Împăarați Constantin și Elena sunt ocrotitori ai Bisericii Lucaci, alături de Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil și de Sfântul Ierarh Nicolae. Mulți poate că se întreabă de ce sunt atâtea hramuri. Totuși trebuie să urmărim etapele în care a fost ridicată actuala biserică și cine s-a îngrijit de înzestrarea ei.

De patru ani în biserica noastră se organizează de către preoți și de către unii credincioși slujbe de pomenire pentru sufletele înaintașilor, ctitori și binefăcători. Dacă răsfom condica de zestre a Bisericii Lucaci, găsim date istorice și elemente documentare despre etapele în care s-a înălțat acest lăcaș. Primul element pe

care trebuie să-l observăm este credința oamenilor și a preoților de atunci. Printre acei oameni credincioși a fost și Constantin Atanasiu, venit împreună cu Anghel Hagi Pandeles din orașul Sviștov din Bulgaria și care au contribuit la ridicarea lăcașului în care noi intrăm astăzi. Condica de zestre, printre altele, menționează următoarele: „După Dumnezeiasca rânduială ascunsă răvnă având în sufletele dumnealor și pătrunzându-se de cuvintele Sfintei Evanghelii...*Adunați vouă comori în ceruri*. Amândoi într-o unire hotărără a reclădi Biserica de iznoavă, și contribuiră amândoi sume însemnate după starea dumnealor, pentru care sfârșit subscriind în această foaie ce mi-au cerut a o face, lei optzeci și cinci mii. Asemenea și unii din mahalagii subscriind în aceiași foaie, contribuind cu lei 18.000. Și chibzuind dumnealor că nu o să ajungă suma aceasta, hotărără că vor mai da oricât va trebui peste suma de lei 85.000, ce au subscris spre desăvârșirea lucrului; și astfel începând, dărâmară zidurile vechi și se făcu Biserica din temelie până aproape de ferestre cu cărămidă veche de la Biserica dintăiu, având și de la icoane vechi îmbrăcate patrusprezece ocă argint, pe care săvârșind-o și împodobind-o, o și tânosiră la anul 1842, Iunie 25, adăugând încă două hramuri după numele dumnealor, Sfinții Împărați Constantin și Elena maica sa și Sfinții Voievozi Mihail și Gavriil, mai făcând și alte încăperi pentru preoți, pe lângă cele ce mai era.

Iar după aceasta, făcându-se pradă focului întâmplat la anul 1847, Martie 23, în ziua de Paști dimpreună cu chiliile ei dimprejur și cu toate podoabele ei din lăuntru, arzând și toată mahalaua și rămâind numai șase case dintr-o sută zece ce era...” Ctitorii aceștia împreună cu părintele Ioan Călărășeanu au reparat biserica distrusă de incendiu, cu mari sacrificii și eforturi financiare.

Sfinții Împărați Constantin și Elena au fost modele și îndrumători spirituali ai ctitorilor. Sunt foarte mulți sfinți la care creștinii noștri au evlavie. Dar și Sfinții Împărați sunt ajutători și făcători de minuni. Pe mine personal, acești sfinți m-au însoțit mereu. Atât la prima Biserică în care am slujit ca diacon, închinată lor, cât și prin pelerinajele la Locurile Sfinte din Israel, unde prezența acestor sfinți se evidențiază prin lăcașurile pe care le-au ridicat, prin descoperirea Mormântului Sfânt și prin ceea ce înseamnă astăzi Ortodoxia. Am avut bucuria să mă reîntălesc în icoana hramului din biserica noastră cu Sfinții Împărați.

Ctitorul Constantin Atanasiu a purtat numele Sfântului și marelui Împărat Constantin, față de care a avut mare evlavie, iar răvna și dragostea acestui sfânt față de ridicarea lăcașurilor de închinare a fost ca o ghidare în viața acestui binefăcător al bisericii noastre. Testamentul ctitorilor cuprinde și indemnul către urmași, ca la toate hramurile să se facă pomenirea lor, cu anumite sublinieri referitoare la împărțirea prinoaselor. De aceea, noi am reluat săvârșirea acestor parastase. Surprinzător este și faptul că după ce am început aceste pomeniri, ne-au vizitat la parohie unii din urmașii ctitorilor, fapt pentru care ne-am bucurat.

Să fim recunoscători față de înaintașii vrednici ai acestei Biserici care au lăsat în urmă un lăcaș înzestrat și reprezentativ pentru orașul acesta. Datoria noastră este să-i pomenim și să ne ocupăm de repararea întregului ansamblu parohial, să ne implicăm mai mult și asemenea lor *să ne adunăm comori în cer, unde molia le rugina nu le strică și unde furii nu le sapă și nu le fură.*

Bustul lui Anton Pann din curtea bisericii din Chișinău